

DOOD DE ENGEL

SANDRONE
DAZIERI

'Beter dan dit krijg je het niet.'

★★★★★ – *Knack*

XANDER

THRILLER

Ook verschenen van Sandrone Dazieri bij Xander Uitgevers
Dood de Vader (2016)

Sandrone Dazieri

Dood de Engel

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *L'Angelo*
Oorspronkelijke uitgever: Arnoldo Mondadori, Milaan
Vertaling: Carolien Steenbergen
Omslagontwerp: Andrew Smith, www.asmithcompany.co.uk
Omslagbeeld: Marcin Klepacki/Arcangel Images
Auteursfoto: Mario Tirelli
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

Copyright © 2016 Arnoldo Mondadori
Copyright © 2017 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Deze uitgave kwam tot stand
door bemiddeling van Grandi & Associati

Eerste druk 2017

ISBN 978 94 0160 571 7 | NUR 305

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren. Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen, dan kunt u contact opnemen met de uitgever. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I am an antichrist
I am an anarchist
Don't know what I want
But I know how to get it
I wanna destroy the passerby

SEX PISTOLS

DEEL 1

I

MIDNIGHT SPECIAL

Eerder

De twee gevangenen die nog over zijn in de cel praten zacht. De eerste werkte in een schoenenfabriek. Hij heeft in beschonken toestand een man vermoord. De tweede was een politiemann die een meerdere heeft verlinkt. Ze vielen in slaap in de gevangenis en werden wakker in de Doos.

De schoenmaker slaapt bijna de hele dag, de politiemann slaapt bijna niet meer. Als ze allebei wakker zijn, praten ze om de stemmen te bezweren. Die klinken steeds harder, inmiddels schreeuwen ze onafgebroken. Soms zien ze ook kleuren, zo fel dat ze verblindend zijn. Dat is het effect van de medicijnen die ze dagelijks moeten slikken, het effect van de koptelefoon die ze op hun hoofd gezet krijgen en die hen doet kronkelen als wormen in een gloeiende pan.

De vader van de fabrieksarbeider heeft tijdens de oorlog in de gevangenis gezeten in zijn eigen stad. In de kelders was een ruimte waar ze je lieten balanceren op een balk; als je wankelde, viel je in het ijskoude water. Een andere ruimte was zo klein dat de gevangenen zich moesten dubbelvouwen om erin te passen. Niemand weet hoeveel mensen er zijn gemarteld in de ondergrondse ruimtes van dat bewaarhuis, niemand weet hoeveel er zijn vermoord. Duizenden, zeggen ze.

Maar de Doos is erger. Van dat andere gebouw kwam je met een beetje geluk nog thuis. Gewond, verkracht, maar levend, zoals de vader van de schoenmaker.

In de Doos kun je alleen op de dood wachten.

De Doos is geen gebouw, het is geen gevangenis. Het is een cemen-ten kubus zonder ramen. Het daglicht wordt gefilterd door de spijlen van de binnenplaats boven hun hoofd, een binnenplaats die zij zelf maar één keer kunnen zien, de laatste keer. Want als ze je in de bui-

tenlucht brengen, betekent dat dat je inmiddels te ziek bent. Omdat je een bewaker hebt aangevallen, of een celgenoot hebt vermoord. Omdat je jezelf hebt verminkt, of je uitwerpselen begint op te eten. Omdat je niet meer op de behandeling reageert en je nutteloos bent geworden.

De politiemann en de schoenmaker hebben dat punt nog niet bereikt, maar ze weten dat het niet veel meer scheelt. Ze zijn gebroken, ze hebben gesmeekt en gebeden, maar ze zijn nog niet verloren, nog niet helemaal. En toen het Meisje kwam, hebben ze geprobeerd haar te beschermen.

Het Meisje is een jaar of dertien, misschien jonger. Sinds ze werd overgeplaatst naar hun cel heeft ze nog geen woord gezegd. Ze kijkt hen alleen maar aan met haar kobaltkleurige ogen, die door haar kaalgeschoren hoofd reusachtig lijken.

Ze interacteert niet, ze houdt afstand. De politiemann en de schoenmaker weten niets van haar, op de geruchten na die in de Doos de ronde doen. Zet gevangenen op de meest wrede en onherbergzame plek, isoleer ze, bind hun handen vast, snijd hun tong af, en dan nog vinden ze een manier om met elkaar te communiceren. Door in morsecode op de muur te kloppen, te fluisteren in de doucheruimte, door briefjes in het eten of in de emmers met uitwerpselen te stoppen.

Volgens de een kwam ze met haar hele familie de Doos binnen en is ze de enige overlevende. Volgens een ander is ze een zigeunerin die altijd op straat heeft geleefd. Wat de waarheid ook is, het Meisje onthult die niet. Ze blijft in haar hoekje en volgt hun bewegingen wantrouwig. Ze doet haar behoeften in de emmer, pakt het water en het eten dat voor haar bestemd is, steeds zonder een woord.

Niemand kent haar naam.

Het Meisje is drie keer de cel uit gehaald. De eerste twee keer kwam ze met bloed in haar mond en gescheurde kleren terug. De twee mannen, die dachten dat ze geen gevoel meer hadden, hebben om haar gehuild. Ze wasten haar, dwongen haar om iets te eten.

De derde keer begrepen de politiemann en de schoenmaker dat het de

laatste keer was. Als de bewakers je komen halen voor de binnenplaats, verandert het geluid van hun voetstappen, hun manier van doen. Ze worden aardiger, rustiger, om je niet van streek te maken. Ze laten je je deken en tinnen bord pakken die naar ontsmettingsmiddel stinken en voor de volgende gevangene bestemd zijn, en leiden je naar boven.

Toen de deur openging, probeerden ze te gaan staan om haar te beschermen, en leek het Meisje de twee mannen die bijna een maand lang de cel met haar hadden gedeeld voor het eerst op te merken. Ze schudde nee, en volgde de bewakers met trage pas.

De schoenmaker en de politieman wachtten op het geluid van de vrachtwagen, die de lichamen na de valbijl de binnenplaats af rijdt, want het is een slagersbijl die je zegent voor de laatste reis. Een korte rit, net buiten de muren, waar een veld ligt in de sneeuw en in het niets. Het was een andere gevangene die dat had verteld, iemand van de ploeg die de lichamen begraaft. Volgens hem liggen er minstens honderd onder de grond, zonder gezicht en zonder handen: de Doos wil niet dat ze worden herkend, mochten ze ooit worden gevonden. Later heeft de gevangene die de doden begroef zijn oren met een spijker kapotgestoken om de stemmen tot zwijgen te brengen. Nu heeft ook hij zijn laatste reis gemaakt.

Er zijn twintig minuten verstreken, maar de politieman en de schoenmaker hebben de piepende oude dieselmotor nog niet horen starten. Buiten de stemmen in hun hoofd, buiten het geschreeuw uit nabijgelegen cellen is er niets dan stilte.

Dan gaat de deur van de cel plotseling open. Het is geen bewaker, niet een van de artsen die regelmatig hun ronde doen.

Het is het Meisje.

Haar pyjama zit onder het bloed en ook op haar voorhoofd zit een bloedvleeg. Het lijkt haar niet te kunnen deren. In haar hand houdt ze de grote sleutelbos die aan de bewaker toebehoorde die haar naar buiten heeft geloodst. Ook de sleutels zijn met bloed besmeurd.

'Het is tijd om te gaan,' zegt ze.

Op dat moment breekt een sirene de lucht open.

1

De dood arriveerde in Rome om tien voor twaalf 's nachts met een hogesnelheidstrein die was vertrokken uit Milaan. Hij reed station Termini binnen, stopte op spoor 7 en loste een vijftigtal reizigers met vermoeide gezichten en weinig bagage die zich opsplitsten tussen de laatste metrorit en de rij voor de taxi's, en doofde toen het licht aan boord. Uit de Top-wagon was vreemd genoeg niemand uitgestapt – de automatische deuren waren dicht gebleven – en een slaperige treinconductor ontgrendelde ze van buitenaf en stapte in om te controleren of er niemand in slaap was gevallen.

Dat was geen goed idee.

Zijn verdwijning werd zo'n twintig minuten later opgemerkt door een agent van de spoorwegpolitie die de conducteur opwachtte voor een biertje in de Marokkanenbar, voordat ze uit zouden kloppen. Ze waren geen vrienden, maar doordat ze elkaar vaak op het spoor tegenkwamen, hadden ze ontdekt dat ze een paar dingen deelden, zoals hun liefde voor hetzelfde voetbalelftal en hun voorkeur voor vrouwen met een royaal achterwerk. De agent stapte de wagon binnen en vond zijn drinkmaatje opgerold op het balkon, met opengesperde ogen en zijn handen om zijn keel alsof hij zichzelf wilde wurgen.

Er was een scheut bloed uit zijn mond op de antislipmat terechtgekomen. De agent vond hem de doodste dode die hij ooit had gezien, maar bevoelde toch zijn hals op zoek naar een hartslag waarvan hij wist dat hij die niet zou vinden. *Vast een*

infarct, dacht hij. Hij had de rest van de trein kunnen nalopen, maar regels waren regels en hij wilde moeilijkheden voorkomen. Daarom schoot hij de trein uit en belde de meldkamer om te zorgen dat ze iemand van de recherche stuurden en de dienstdoende rechter inlichtten. Zodoende zag hij de rest van de wagon en zijn inhoud niet. Hij had maar een hand hoeven uitstrekken en de matglazen deur te hoeven openen om zijn eigen lot en dat van hen die na hem kwamen te veranderen, maar dat kwam niet bij hem op.

De inspectie viel daardoor te beurt aan een agent van de Derde Sectie van de recherche – door iedereen behalve de politie zelf Moordzaken genoemd –, een vrouw die na een lange herstelperiode en een reeks nare gebeurtenissen die maandenlang breed uitgemeten waren in de media, weer aan het werk was. Haar naam was Colomba Caselli, en later beschouwde iemand haar komst als een gelukstreffer.

Zij niet.